

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobců **A. G.**, nar. X; **T. K.**, nar. X a **T. N.**, nar. X, všichni státní příslušnost Arménie, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. srpna 2012, čj. MV-74465-6/OAM-2012, ze dne 22. srpna 2012 čj. MV-74417-6/OAM-2012 a ze dne 20. srpna 2012 čj. MV-74453-6/OAM-2012 t a k t o :

- I. **Žaloby se z a m í t a j í .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Soud obdržel žaloby proti rozhodnutím žalovaného, kterými byla zamítnuta odvolání žalobkyně – matky dvou zletilých synů – a jejich odvolání a byla potvrzena původní rozhodnutí ICP letiště Praha Ruzyně, kterými bylo všem třem účastníkům uloženo správní vyhoštění. U paní A. G. se tak stalo rozhodnutím ICP letiště Praha Ruzyně ze dne 8. 6. 2012, čj. CPR-6785-15/PŘ-2012-004112, o správním vyhoštění bylo rozhodnuto s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU stanovenou na 4 roky, u jejího syna T. K.

rozhodnutím obdobného znění čj. CPR-6784-15/PŘ-2012-004112 z téhož dne a u syna T. N. rozhodnutím obdobného znění čj. CPR-6782-15/PŘ-2012-004112, rovněž ze dne 8. 6. 2012.

Vzhledem k tomu, že žalobci cestovali společně, a z předložených správních spisů soud zjistil, že přiletěli dne 7. 6. 2012 linkou OK 917 z Kyjeva na letiště Praha Ruzyně, dle předložených palubních vstupenek a elektronických letenek hodlali téhož dne pokračovat linkou OK 636 do Bruselu a i další zjištěné skutečnosti ohledně jejich cestovních dokladů a jejich tvrzení byly prakticky skutkově shodné, soud při jednání dne 6. 11. 2012 spojil cit. věci s odkazem na ust. § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s. – ku společnému projednání s tím, že věci, vedené pod sp. zn. 29 Az 19/2012, 29 Az 20/2012 a 29 Az 21/2012 budou nadále vedeny pod sp. zn. 29 Az 19/2012.

Z dalších skutečností, uvedených v rozhodnutích orgánu I. stupně vyplývá, že matka, paní A. G. se při pobytové kontrole prokázala policistům cestovním dokladem Ruské federace, a to č. X, vystaveným na jméno I. G., nar. X, státní příslušnost RUS, s vylepeným schengenským vízem typu C, platným od 7. 6. 2012 do 6. 7. 2012, pro 1 vstup, s dobou pobytu na 15 dní. Při kontrole cestovního dokladu vzniklo podezření, že doklad byl neoprávněně pozměněn a schengenské vízum je kompletním padělkem, což následně prokázalo odborné posouzení. Po tomto zjištění se cizinka prokázala cestovním dokladem Arménské republiky č. X, vystaveným na jméno A. G., nar. X, st. př. ARM, v němž nebylo vylepeno žádné vízum a ani lustrací v dostupných evidencích policie nebylo zjištěno, že by této osobě bylo uděleno jakékoliv vízum nebo oprávnění k pobytu, které by jeho držitele opravňovalo ku vstupu či pobytu na území. S ohledem na to, že cizinka se při kontrole prokázala cestovním dokladem, který obsahoval neoprávněně provedené změny a pobývala na území bez víza či jiného oprávnění k pobytu, zahájilo ICP letiště Praha Ruzyně s paní A. dne 8. 6. 2012 řízení o správním vyhoštění, v jehož průběhu sdělila, že chtěla cestovat do Bruselu, ale nyní chce požádat pro sebe s pro svého nezletilého syna T. E., nar. X, st. př. ARM, o mezinárodní ochranu v České republice, zpět do země původu nechce, má tam rodinné problémy, učinila prohlášení o azylu a dále se k věci nechtěla vyjadřovat. Syn T. K. se prvně prokázal za stejných okolností cestovním dokladem Ruské federace č. X, na jméno T. K., nar. X, st. př. RUS, se stejným vylepeným schengenským vízem a posléze předložil cestovní doklad Arménské republiky č. X na jméno T. K., nar. 14. 8. 1992, st. př. ARM, v němž rovněž nebylo vylepeno žádné vízum či oprávnění k pobytu na zdejším území, žalobce uvedl, že doklady na cestu mu opatřila matka, zpět do země původu nechce, protože má neshody s otcem, do Kyjeva, odkud přiletěl, nechce, neboť tam bydlí otcova sestra, učinil prohlášení o azylu a dále se nechtěl k věci vyjadřovat. Syn žalobkyně T. N. se prvně prokázal cestovním dokladem Ruské federace č. X, na jméno T. N., nar. X, st. př. RUS, s vylepeným schengenským vízem stejného typu (viz výše), posléze předložil cestovní doklad Arménské republiky č. X, vystavený na jméno T. N., nar. X, st. př. ARM, který též nebyl opatřen žádným vízem ani

oprávněním k pobytu na území a uvedl, že doklady mu opatřila matka, zpět do země původu nechce pro neshody s otcem, do Kyjeva se vrátit nehodlá, neboť tam bydlí otcova sestra, učinil prohlášení o azylu a více se vyjadřovat k věci nechtěl.

Žalovaný správní orgán v napadených rozhodnutích odkázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o pobytu cizinců, dle něhož vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, až na 5 let, prokáže-li se cizinec při pobytové nebo hraniční kontrole při vycestování z území cestovním dokladem, jenž je neplatný z důvodů uvedených v § 116 písm. a), b), c) nebo d) a dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. téhož zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, až na 3 roky, pokud pobývá na území bez víza nebo bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný porušil správní řád, a to v ust. §§ 2, 3, 68, dále zákon o pobytu cizinců v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 2 a písm. c) bod 2, v § 120a a § 179 odst. 1 a rovněž pak čl. 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. V doplnění žaloby pak uváděla, že žalovaný pochybil, pokud nezrušil původně vydané rozhodnutí ICP letiště Praha Ruzyně, kterým jí bylo uloženo správní vyhoštění, neboť toto bylo v rozporu s čl. 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Čl. 31 odst. 1 stanoví, že smluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu čl. I, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. Žalobkyně přitom byla nucena ze své země původu vycestovat urychleně a musela zvolit vycestování bez příslušného oprávnění k pobytu v zahraničí, jelikož jí v zemi původu hrozilo pronásledování a vážná újma. Nemohla přicestovat na svůj pravý cestovní doklad z důvodu možného zjištění místa jejího pobytu původcem pronásledování – jejím bývalým manželem. Tyto skutečnosti během řízení o uložení správního vyhoštění orgánům sdělila, ihned při provedení kontroly policií se svými syny sdělila, že hledají ochranu před pronásledováním a vážnou újmu ze strany bývalého manžela. Splňovala tak podmínky výše cit. ustanovení Úmluvy, správní vyhoštění jí uloženo být nemělo, Ukrajina pro ni byla pouze tranzitním státem, kde jí nemohla být poskytnuta dostatečná ochrana. Jinou možnost k co nejrychlejšímu opuštění země žalobkyně neměla. Správní orgán měl zjistit, proč žalobkyně neměla k dispozici povolení ku vstupu a pobytu na zdejší území a poté měl zhodnotit, zda k tomuto měla dobrý důvod, protože se tak nestalo, došlo k cit. porušení ustanovení správního řádu a čl. 31 Úmluvy. To, že žalobkyně měla se syny problémy s bývalým manželem, nevylučuje bez dalšího, že by byl její život a svoboda v zemi původu ohroženy a správní orgán měl tuto otázku vyřešit. Žalobkyně nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že se nepřihlásila bez prodlení úřadům a po více jak dvě hodiny se zdržovala v letištní hale a nevyhledala policistu. Žalobkyně měla dle rozhodnutí přiletět 7. 6. 2012 v 16,20 hodin a pasová kontrola proběhla v 16,40 hodin, původně chtěla se syny pokračovat do Belgie, neboť se obávali, že zdejší pobyt by mohl bývalý manžel odhalit. Státním orgánům se žalobkyně neskrývala,

naopak se úřadům ihned přihlásila. Při pasové kontrole projevila úmysl požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Poukázala na ust. § 3 odst. 3 zákona o azylu, dle něhož lze učinit prohlášení pouze písemně nebo ústně do protokolu, rozhodnutí odkazuje pouze na tento úkon jako na prohlášení o mezinárodní ochraně, nikoli na první vyhlášení žalobkyně, že hledá v ČR ochranu, které nebylo uvedeno do protokolu. Toto nelze přičítat žalobkyni v neprospěch, protože pak by žádný žadatel, který vstoupí na zdejší území přes letiště, nemohl podmínku prokázání se státním orgánům bez odkladu splnit. Při posuzování splnění podmínek dle ust. čl. 31 Úmluvy je nutno přihlídnout k specifickému postupu při přiletu letadel z třetích zemí a projevování úmyslu v tranzitním prostoru letiště, kdy žadatelé nemají možnost kontaktovat jiným způsobem státní orgány, než příchodem k hraniční kontrole, případně jsou kontrolováni ihned po vystoupení z letadla v rámci pobytové kontroly v tranzitním prostoru letiště. K prokázání se pozměněnými doklady je potřebné též přihlídnout k tomu, že žadatelé často přicházejí ze svých zemí původu a chtějí vstoupit na území, aby mohli požádat o mezinárodní ochranu, často nevědí, kde se o ni žádá, jak to mohou udělat, proto se snaží vstoupit na území za účelem vyhledání pomoci. Žalobkyně se domnívá, že by neměla být stíhána za svůj nezákonný vstup, jelikož chtěla se syny cestovat do Belgie, kde měli požádat o mezinárodní ochranu a skutečnost, že nevěděla o povinnosti požádat o mezinárodní ochranu v zemi, ve které vstoupí na území států Schengenského prostoru by nemělo být v její neprospěch. Rozhodující správní orgán I. instance vycházel pouze z úpravy zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a nepřihlédl k mezinárodním smlouvám, kterými je ČR vázána, v této souvislosti je připomenut čl. 10 Ústavy ČR, který hovoří o tom, že vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu, stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Z toho plyne, že správní orgán měl úpravu zákona č. 326/1999 Sb. konfrontovat i s obsahem uvedené mezinárodní smlouvy. Žalobkyně je názoru, že žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou proporcionality, když nezkoumal okolnosti přicestování žalobkyně do ČR, včetně jejích azylových důvodů. Je pak přesvědčena, že není v pořádku ani stanovená délka zákazu vstupu a pobytu na území členských států v době trvání 4 roků, neboť tato sankce je nepřiměřená okolnostem případu. Délka správního vyhoštění při horní hranici neodpovídá tomu, že primárním cílem žalobkyně bylo požádat o mezinárodní ochranu v zemi, která by jí byla tuto ochranu schopna poskytnout a neměla jinou možnost, než přicestovat na základě pozměněných dokladů. V neposlední řadě je pak žalobkyně přesvědčena, že u ní měly být konstatovány překážky vycestování, vycestování totiž není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byla vrácena do státu svého státního občanství, hrozilo by jí nebezpečí skutečné vážné újmy v podobě uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného konfliktu, nebo pokud by její vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Bylo uzavřeno, že má problémy s bývalým manželem, hrozba vážné újmy však z tohoto pohledu zkoumána nebyla. Žaloba navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Žaloby synů žalobkyně obsahují prakticky shodné skutečnosti i argumentaci.

Žalovaný podal písemné vyjádření ve věci žalobkyně dne 12. 10. 2012, uvedl, že na svém rozhodnutí trvá, vyjádřil se v něm ku všem námitkám žalobkyně, uplatněným v odvolání, závěry řádně odůvodnil, jak on, tak správní orgán I. stupně postupovaly v předmětné věci v souladu s dotčenými právními předpisy, včetně mezinárodních smluv, kterými je ČR vázána. Co se týče porušení čl. 31 Úmluvy, žalovaný připomíná, že žalobkyně není předmětným rozhodnutím stíhána za svůj nezákonný vstup či pobyt na území, uložení správního vyhoštění nemá povahu trestu, nýbrž je specifickým opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Jeho účelem je zajistit, aby cizinec, který nepobývá na území v souladu s právním řádem, území opustil. Uvedený článek úmluvy tak na tuto věc nedopadá. Ku konkrétním okolnostem vstupu žalobkyně na zdejší území pak žalovaný doplňuje, že ze shromážděných podkladů plyne, že naopak ze své vůle úřady ČR nekontaktovala s upozorněním na svůj nezákonný vstup do země, včetně následného prokázání dobrého důvodu svého vstupu (jak by i uvedený článek Úmluvy požadoval), naopak předložila příslušným orgánům na letišti padělaný cestovní doklad Ruské federace (žalobkyně dokonce na jiné jméno), opatřený falešným vízovým štítkem zjevně s cílem uvést české úřady v omyl ohledně své totožnosti a legálnosti svého pobytu na území. Žalobkyně jistě měla možnost ještě před kontrolou či při hraniční kontrole se sama úřadům přihlásit, toto však neučinila. Prohlášení o mezinárodní ochraně přitom učinila až za situace, kdy neplatnost jí předloženého cestovního dokladu a víza byla příslušným orgánem, provádějícím hraniční kontrolu, odhalena. Následně žalobkyní předložený platný cestovní doklad Arménie neobsahoval žádné vízum či povolení k pobytu na území ČR, ze shromážděného materiálu pak plyne, že opustila zem původu přes Gruzii (kde se nachází Velvyslanectví České republiky s konzulární působností pro občany Arménie) až na Ukrajinu, tj. zjevně již mimo zemi, ku které vztahuje své obavy. Podmínka příchodu osoby přímo z území, kde je její život či svoboda ohrožena, včetně prokázání „dobrého důvodu“ pro nezákonný vstup do ČR jako další z nutných předpokladů aplikace cit. článku Úmluvy tak není naplněna. Otázka, zda je žalobkyně uprchlíkem ve smyslu Úmluvy bude napevno postavena v řízení o udělení mezinárodní ochrany, jí uváděné důvody odchodu z vlasti budou zkoumány z pohledu naplnění zákonných předpokladů pro udělení mezinárodní ochrany v samostatném správním řízení. Pro účely správního řízení ve věci správního vyhoštění vycházel rozhodující orgán v souladu s ust. § 120a zákona o pobytu cizinců z obsahu závazného stanoviska, v němž nebyly shledány žádné důvody znemožňující vycestování cizinců. Situaci, kdy je cizinci mezinárodní ochrana v některé z jejích forem udělena, upravuje s ohledem na uložené správní vyhoštění ust. § 120a odst. 7 zákona o pobytu cizinců, resp. odst. 8 (azyl a doplňková ochrana), respektování zásady non-refoulement dle čl. 33 Úmluvy, jehož se žalobkyně bez bližší argumentace dovolává, je tak v situaci již uloženého správního vyhoštění plně zaručeno. Odůvodněním délky stanoveného zákazu vstupu se v rozhodnutích žalovaný zabýval a trvá na tom, že bylo postupováno v souladu se zákonem, jeho úvahy jsou seznatelné. Po přezkoumání věci žalovaný rozhodl, že důvody, které by znemožňovaly v daném případě vycestování, nebyly shledány, hrozba vážné újmy není žalobkyní nijak specifikována a nepřináší žádné bližší skutkové či právní argumenty svědčící o existenci důvodů, skutečně bránících rodině ve vycestování. Žalovaný má všeobecné informace o Arménii, z nichž nebezpečí

vážné újmy nevyplynulo. V neposlední řadě pak správní orgán poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011 č. 2 As 75/2009-113, z něhož plyne, že závazná stanoviska vydaná dle § 149 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s.ř.s., jelikož sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva a povinnosti, tudíž žalovaný nemohl porušit ust. § 68 odst. 3 správního řádu při vydání závazného stanoviska o možném vycestování. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Soud dále konstatuje, shodně jako u žaloby, že i ve věcech synů žalobkyně bylo podáno zcela obdobné vyjádření žalovaného a není tedy ani k jednotlivým žalobním bodům potřebné nad rámec uvedeného cokoli zdůraznit, snad jen připomínku, že ve věcech synů žalobkyně podal správní orgán vyjádření dne 10. 10. 2012.

K jednání soudu, nařízenému na den 6. 11. 2012 se žalobci omluvili, dali souhlas k projednání věci bez své přítomnosti. Pověřený pracovník žalovaného zdůraznil, že u účastníků byla naplněna podmínka neoprávněného pozměnění cestovního dokladu i přicestování bez platného víza, tato byla padělána, toto vyplynulo jednoznačně z provedených dokazování. K námitce naplnění čl. 31 odst. 1 Úmluvy připomněl, že žalobci nepřicházeli přímo ze země, kde uvádějí, že byli ohroženi na svobodě, pocházejí z Arménie a pobývali nejdříve v Gruzii, poté delší dobu na Ukrajině. Naplněna pak nebyla ani podmínka jejich případné bezprostřední snahy požádat na zdejším území příslušné orgány o azyl, žalobci měli snahu vycestovat do Belgie, byli prakticky odhaleni při výstupní kontrole v odletovém prostoru. Poukazuje i na závazné stanovisko MV, posléze i ministra o jejich možném vycestování, nebyl shledán žádný důvod, který by v souladu se zákonem mohl toto znemožnit. Rodina požádala o mezinárodní ochranu, uváděné důvody budou proto hodnoceny v průběhu těchto řízení. Nebyly shledány žádné důvody ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, žalovaný setrvává na původních rozhodnutích i svém závěrečném návrhu, náhradu nákladů řízení nežadá.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správních řízení a v napadených rozhodnutích neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správních spisů plynou prakticky shodně informace o tom, že všichni tři účastníci řízení byli dne 7. 6. 2012 v 16,40 hodin na Terminálu 2 – pracoviště vstup mezinárodního letiště Praha – Ruzyně kontrolováni hraniční kontrolou, prokázali se cestovními pasy Ruské federace, v nichž měli jednotné schengenské vízum vydané Spolkovou republikou Německo, vzniklo podezření, že datová strana cestovních pasů byla pozměněna a vízový štítek padělán, toto potvrdilo zpracované odborné posouzení. Osoby, jak výše uvedeno, přicestovaly z Kyjeva linkou OK 917 téhož dne s pravidelným přiletem v 16,20 hodin a chtěly pokračovat linkou OK 636 do Bruselu téhož dne v 18,55 hodin. Osoby byly zajištěny, poučeny o svých právech za přítomnosti tlumočníka a uvedly, že chtěly pokračovat do Bruselu, nicméně nyní žádají o mezinárodní ochranu, nechtějí se vrátit do Kyjeva, ani do Arménie, kde měly

problémy s otcem synů, ten je nechtěl nechat v klidu žít. Více uvedou v azylovém řízení. Dne 8. 6. 2012 bylo vypracováno závazné stanovisko k možnému vycestování žalobců, s tím, že bylo konstatováno, že toto je možné, neboť správní orgán nedospěl k závěru, že by byly naplněny podmínky ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Posléze vydala Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie letiště Praha Ruzyně rozhodnutí, kterými žalobcům uložila správní vyhoštění a stanovila dobu 4 let, po kterou nelze cizincům umožnit vstup na území členských států Evropské unie, proti těmto rozhodnutím se cizinci odvolali a byla vydána rozhodnutí žalovaného, která odvolání zamítla a potvrdila rozhodnutí orgánu I. instance.

Soud po přezkoumání a projednání věci musí konstatovat, že ani žalobkyně, ani její synové neuváděli v žalobách nic, co by případně sporovalo konstatování skutečnosti, že jejich pasy Ruské federace, kterými se kontrolním orgánům dne 7. 6. 2012 prokázali, nebyly pozměněny, či že by jejich víza nebyla falešná, případně, že by jejich následně předložené cestovní doklady Arménie byly opatřeny potřebnými náležitostmi tak, aby nebylo možné konstatovat, že se na území ČR, potažmo EU, nacházejí nelegálně. Za tohoto stavu pak musí soud konstatovat, že aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 2. a písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, byla zákonná a správná, když z cit. ustanovení vyplývá, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, a to až na 5 let, prokáže-li se cizinec při pobytové nebo hraniční kontrole při vycestování z území cestovním dokladem, jenž je neplatný z důvodů, uvedených v § 116, písm. a), b), c) nebo d); až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Jak uvedeno, neplatnost cestovního dokladu přitom řeší ust. § 116 cit. zákona a doklad se pro účely tohoto zákona považuje za neplatný, jestliže : a) uplynula doba platnosti v něm uvedená, b) byl poškozen tak, že zápisy v něm uvedené jsou nečitelné, c) je porušena jeho celistvost, d) obsahuje nesprávné údaje nebo neoprávněně provedené změny.

K námitce neaplikace čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků soud zdůrazňuje, že cizinci nepřibyli do České republiky přímo z území, o němž tvrdí, že na něm byla ohrožena jejich svoboda či život, neboť, jak správně žalovaný uvádí, pobývali v Gruzii a delší dobu na Ukrajině a teprve poté přicestovali na zdejší území, cit. článek Úmluvy tak na ně nelze vztáhnout, ze správních spisů pak rozhodně nevyplývá skutečnost, že by se sami přihlásili státním orgánům České republiky s tím, že se cítili v zemi původu ohroženi a žádají zde ochranu, naopak, došlo k jejich kontrole a místo toho, aby takovou skutečnost uvedli a předložili cestovní doklady Arménie na důkaz takového tvrzení, prezentovali se cestovními doklady Ruské federace, které byly následně shledány jako pozměněné, s falešnými vízy. Na žalobní argumentaci tak v tomto směru nelze přistoupit. Pokud žalobci tvrdí, že existuje důvod, pro který oprávněně žádají po České republice udělení mezinárodní ochrany, takové důvody budou zkoumány v samostatném řízení o azylové relevantnosti uvedených důvodů. Soud je přesvědčen, že uvedeným hodnocením dostatečně odpovídá i na další skutečnosti, které žalobci uváděli v žalobách a které

se týkaly možností cizinců po příletu do ČR v prostorách letiště. Délka zákazu vstupu a pobytu cizinců na území členských států odpovídá, jak vyplývá z výše cit. znění ustanovení § 119, charakteru jednání, kterého se dopustili a soud neshledal, ani s ohledem na zvážení závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1998, sp. zn. III. ÚS 153/97, který vyložil princip proporcionality pro potřebu posouzení opatření, omezujících základní lidská práva a svobody tak, že nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představují veřejný zájem na těchto opatřeních, že by byl v případě žalobců uložený zákaz v rozporu s tímto principem. Pokud pak žalobci namítali, že možnost jejich vycestování měla být zhodnocena jinak, soud musí konstatovat, že se žalobci o žádné konkrétní případné vážné újmě či ohrožení života nezmiňovali, jako jediný důvod nechtěného návratu do Arménie uváděli problémy s bývalým manželem žalobkyně a otcem žalobců, nicméně soud dospěl k závěru, ve výsledku stejnému jako žalovaný, že takové tvrzení rozhodně nemá relevanci nutného poskytnutí mezinárodní ochrany jiným státem pro případ vycestování cizince.

Ze všech uvedených důvodů proto po přezkoumání a projednání věci dospěl soud k závěru, že žaloby nebyly důvodné, tyto proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s. – jako nedůvodné zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci nebyli ve věci úspěšní, ostatně žádné náklady řízení ani neúčtovali, správní orgán, úspěšný ve věci, náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 6. listopadu 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně